

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

55. Jertfelnicia

După Sfânta Scriptură și după învățătura Bisericii noastre în centrul vieții creștine este Iisus Hristos cel răstignit pe cruce, înviat și înălțat la cer. Crucea însemnează jertfă. Pe cruce s-a jertfit Domnul Hristos pentru mântuirea tuturor. „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea încît pe Fiul Său Cel Unul-Născut l-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Iar Iisus le spune Sfinților Apostoli că „mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). El — Domnul nostru — și-a pus sufletul său, viața Sa, ca să ne elibereze din robia păcatului și a morții și să ne dăruiască o viață nouă, cît mai multă viață. De aceea Crucea este în inima Bisericii și este cinstită de toți dreptcredincioșii creștini, căci ea a fost sfințită prin jertfa lui Iisus pentru mântuirea noastră. Orice jertfă creștină izvorăște din Cruce, din Iisus Hristos cel răstignit.

Se înțelege că Crucea lui Hristos o vedem nu ca un capăt al vieții Domnului, ci ca o punte spre Învierea și Înălțarea Lui la cer. Căci Crucea ca jertfă deschide porțile cerului, zările luminii divine.

Jertfirea de sine o vedem și în viața Maicii Domnului, care a primit chemarea Tatălui ca să nască și să crească pe Iisus, să înfrunte multe încercări și îndeosebi să vadă pe Fiul ei răstignit și îngropat. Căci ce durere mai mare e pentru o mamă, ce jertfă mai mare e pentru Maica Domnului decît să dăruiască pe Iisus lumii, ca prin răstignirea și învierea Lui să ne mîntuiască?

Pe calea jertfirii de sine și urmării lui Hristos au mers și Sfinții Apostoli. Ei erau oameni așezați la casele lor, în familiile lor, la munca lor. Iisus i-a chemat să vină după El, să fie ucenicii Lui cei mai apropiați. Și ei au lăsat toate și au mers după Domnul. Cu excepția lui Iuda, care a fost rob de patima banilor, ceilalți Apostoli l-au urmat pînă la capăt, ca după învierea Domnului și după înălțarea Lui la cer să meargă și să propovăduiască pretutindeni Evanghelia Domnului în grele împrejurări, chiar cu jertfirea vieții.

Știm apoi cum în primele trei veacuri împărăției romani au persecutat pe creștini și astfel cetele mucenicilor au dovedit că sînt în stare să urmeze lui Iisus, să se jertfească pentru El.

Se poate însă vorbi și de jertfa unui popor întreg pentru apărarea patriei, pentru cucerirea libertății ei. Mărturie avem toată istoria poporului nostru, care în grele condiții a reușit prin unitatea, lupta și dăruirea de sine să răzbească peste vitregiile vremilor și astăzi să se bucure de libertate, unitate, independență și o viață în continuu progres. Eroii neamului nostru, marii voievozi, marii revoluționari, care s-au pus în fruntea năzuințelor populare, sînt de asemenea un exemplu măreț de jertfelnicie deplină. De aceea numele lor e înscris în inima poporului pentru totdeauna.

Jertfelnicia, chiar pînă la jertfirea vieții, caracterizează și pe ierarhii, preoții și credincioșii din Transilvania care au trebuit să-și apere credința strămoșească, legea românească, în diferite secole împotriva încercărilor unor stăpîniri străine, care vroiau să-i treacă la „legea” acelor.

Astăzi sîntem într-o țară liberă și prosperă și Biserica Ortodoxă Română cuprinde pe toți românii ortodocși, care, din dragoste de legea strămoșească, jertfesc, ca buni fii ai Bisericii, și muncă și bani pentru ca viața Bisericii să se desfășoare după cuviință și potrivit cu tradițiile de veacuri și cu marile transformări ale epocii actuale.

Jertfelnicia trebuie să existe și în familie, ca obște cea mică, în care și părinții și copiii sînt chemați să înțeleagă că mai presus de interesul personal al fiecăruia e interesul familiei.

De altfel fiecare om știe că însăși formarea lui ca personalitate cere anumite renunțări, o anumită disciplinare de sine, ca să nu cadă în robia diferitelor patimi, ci să ducă lupta cea bună a creșterii în virtuți, a dăruirii de sine pentru binele obștesc. Căci jertfelnicia nu e numai jertfirea vieții (aceasta în anumite cazuri), ci și orice disciplinare de sine, orice renunțare la unele lucruri, orice slujire a intereselor familiei, Patriei, Bisericii. Prin acest dub al

jertfelniciei se desăvîrșește personalitatea fiecăruia, progresează viața poporului, se desfășoară cu roade bune viața Bisericii. Jertfa dă cele mai înalte satisfacții și încununează cu laurii cinstirii obștești și cu fericirea cea veșnică pe cei ce duc „lupta cea bună” pînă la capăt.

Fie ca toți să urmăm pe Iisus pe calea jertfirii de sine pentru mîntuire, pentru binele Bisericii și Patriei, și toți să primească răsplata recunoștinței obștești și a fericirii veșnice întru împărăția cerurilor!

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

„O, ce veste minunată”

(Colindă de Crăciun)

Un mare filozof german aseamănă greșeala propărinților noștri, Adam și Eva, cu un pas greșit pe care cineva îl face în viață.

Într-adevăr, urmările nefaste ale unei greșeli, ale unui păcat, ale unui pas nețugat pe care-l facem le simțim adesea mulți dintre noi. Ba mai mult, sînt cazuri cînd un astfel de pas greșit a fost fatal pentru toată viața pentru mulți semeni de-ai noștri.

Nefaste și destrăbătore, nu numai pentru ei, ci pentru toți urmașii lor, atît pe plan religios cît și pe plan moral și social, au fost și urmările pasului greșit, săvîrșit din cauza neascultării de prima pereche de oameni.

Aceste urmări nefaste, inerente de altfel atunci cînd rătăcești de la drumul cel drept, au dus la o nesfîrșită gamă de credințe religioase și la rătăciri morale grave, care au întunecat nespuse de mult demnitatea ființei noastre.

După învățătura Bisericii noastre însă, Dumnezeu n-a creat lumea văzută și nevăzută și pe om în special ca să-l arunce în neant, să-l lase pierdut și uitat în această imensitate a Cosmosului. Nu! Dumnezeu a creat o lume bună și bun l-a zidit și pe om, lăsîndu-i ca menire supremă obligația ca, stînd în strînsă legătură cu Părintele său creșc, el să devină mai bun, cît mai bun, transformînd în mai bun și mediul înconjurător în care a fost rînduit să trăiască.

Așa se face că în labirintul religios, moral și social, care caracteriza omenirea de acum aproape două milenii, într-o lume în care oamenii ajunseseră să se închine la oameni, crezîndu-i dumnezei, cum era cultul împăraților romani; într-o lume în care o pătură uriașă de oameni, a sclavilor, era considerată și tratată ca animale de muncă nu numai de stăpînii lor, care, nu odată, îi tăiau și îi aruncau la pești, ci chiar de filozofi, altfel cu multă minte, cum era Aristotel; într-o lume în care voința celui puternic era atotstăpînitore; într-o lume în care dezmațul era în floare, în care viciile și păcatele de tot felul luaseră, în proporții cutremurătoare, locul virtuților, într-o astfel de lume, pe care Sf. Scriptură o numește „plinirea vremii”, s-a auzit o veste, o negrăită veste, asemenea căreia alta nu mai fusese, nici n-a mai fost după aceea și nici nu va mai fi, „o veste minunată”, cum spune colinda noastră din străbuni.

Era vestea minunată a întrupării Fiului lui Dumnezeu, așa cum anunțaseră prorocii cu sute și mii de ani înainte, a nașterii „Celui fără-nceput”, a Mîntuitorului Iisus Hristos, care venea „să ne învețe cu al Său grai / Care-i calea către rai.”

Era vestea minunată că Dumnezeu nu este asemenea oamenilor, că El nu este nici în Olimp, nici în Lună, nici în Soare, nici în alte chipuri materiale, cum își închipuiau cei vechi, ci El este spirit absolut, atotprezent, atotștiutor, atotputernic, Părinte bun pentru toți oamenii; că El este unul

în ființă și întreit în fețe sau în persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt.

Era vestea minunată că și omul este înzestrat cu o scînteie divină, sufletul său, că el rezumă în sine întreg Cosmosul, că o făptură umană, un suflet omenesc cîntărește mai mult decît toate bogățiile materiale ale lumii, iar pentru salvarea acestui suflet de la rătăcirii, de la căderi, de la pași greșiți, de la întuneric și ignoranță, de la patimi și alte rele, merită făcute orice jertfe.

Era vestea minunată, nemaiauzită pînă atunci, care a fost ca o străfulgerare în bezna nopții, că toți oamenii sînt frați și deci egali, fie stăpîni, fie sclavi; că toți oamenii, toate popoarele, fără deosebire de culoare sau rasă, au aceeași obîrșie, au aceeași menire, aceeași demnitate, același drept de a se bucura în chip egal de bunurile cu care Dumnezeu a binecuvîntat acest Pămînt.

Era vestea minunată că valoarea unui om nu se judecă după aparențe, după hainele luxoase pe care le poartă cineva, după banii pe care-i are, după rang sau după diplome, ci după frumusețea sufletului său, după înțelepciunea și cumințenia pe care o are, după binele pe care-l sădește în preajma sa, după strădaniile pe care le depune în folosul obștei în mijlocul căreia trăiește.

Era vestea minunată că munca este ceva sfînt, o obligație absolută pentru orice om, iar dacă cineva poate, dar nu vrea să lucreze, acela nu are dreptul să mînințe.

Era vestea minunată că în Iisus Hristos avem modelul desăvîrșit al unei adevărate viețuiri după voia lui Dumnezeu, model după care ne putem orienta negreșelnic și permanent pașii vieții, în Iisus Hristos sufletul nostru putînd să-și ostoiască setea, oricît de puternică ar fi, după lumină, după frumos, după adevăr, după dreptate, după pace lăuntrică și între oameni, după fericire, în înțelesul ei cel mai înalt.

Această veste minunată, „ce a cuprins lumea toată”, a ajuns și pe meleagurile noastre, chiar din primul veac al erei creștine în care ne aflăm. A pătruns prin Sf. Ap. Pavel, care a predicat pînă în Iugoslavia de astăzi; a pătruns prin ucenicii acestuia, care de bună seamă au lărgit aria misionară a marelui Ap. Pavel. A ajuns această veste minunată pînă în părțile Dunării prin Sf. Ap. Andrei, care și-a purtat pașii și prin Dobrogea de astăzi, prin negustorii care cercetau cetățile grecești de pe malul Mării Negre. A pătruns apoi această veste minunată, după cucerirea Daciei, prin soldații romani, între care mulți vor fi fost creștini, prin legiunile romane, unele aduse chiar din Palestina, leagănul învățaturii noastre creștine, prin coloniști, prin prizonieri de război ș. a. m. d.

Așa se face că atunci cînd a apărut pe scena istoriei, poporul român a apărut ca popor creștin

(Continuare în pag. 4)

Despre o pastorală de Crăciun a mitropolitului Șaguna

Cu prilejul praznicelor împărătești, sufletul mare al mitropolitului Șaguna vibra puternic de bucuria că se simte mai aproape de credincioșii săi, îi privește în față și, învăluindu-i în dragostea fierbinte a inimii sale curate, era fericit că le poate împărtași și sfaturi duhovnicești, dar și pentru propășirea vieții lor sociale și naționale.

Pastoralele mitropolitului Șaguna de la Crăciun și Paști sînt predici axate pe o idee centrală. Ele dezvoltă în chip magistral, simplu și convingător, un principiu creștin de viață, o virtute religio-morală, un adevăr absolut necesar pentru mîntuire, ca de ex: credința, nădejdea sau dragostea, dreptatea și pacea, munca și economia etc. Prin toate urmărește același scop: *Ridicarea bunei stări duhovnicești morale și materiale a credincioșilor Bisericii pe care o slujea.*

Avem în față bogăția de învățături din pastorală trimisă de rîvnitorul arhieru la Crăciunul anului 1859. Tema ei este *credința în Hristos și dragostea de El și de aproapele, fără de care nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu și nici să trăim în armonie cu aproapele.* Tematica pastoralei este precizată în cuvintele că „*porunca lui Dumnezeu este să credem în numele Fiului Său și să ne iubim unul pe altul.*”

Arătînd că credința este piatra de temelie a mîntuirii noastre, după cum rezultă din textul de la Ioan 12, 44—50, Șaguna zice: „... Cel ce crede în Mîntuitorul Hristos crede în Dumnezeu-Tatăl cel ce l-a trimis pe El. Cel ce îl vede pe El, vede pe Dumnezeu-Tatăl; că El a venit ca lumină în lume, ca tot cel ce crede în El să nu rămînă în întuneric, iar cel ce nu va crede, El nu-l va judeca, ci cuvîntul care l-a spus El și că n-a grăit El, ci Tatăl, iar porunca Tatălui este viața veșnică.”

De aici se poate convinge orice creștin că „viața veșnică — zice Șaguna — se moștenește de către toți acei creștini care cred în Domnul nostru Iisus Christos, carele... toate cîte a spus le-a spus după cum i-a zis lui Tatăl, carele este în ceruri.”

Praznicul Nașterii și Botezului Domnului, prin cîntări și citiri rînduite de biserică au scopul să ajute creștinilor „să vină la cunoștința credinței în Domnul nostru Iisus Hristos, fără de care nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu și a se mîntui, a ieși din întuneric la lumină.”

Cîntările și citirile bisericesti de azi — zice Șaguna — „sînt așa de pătrunzătoare la inimă, încît nu este nici un creștin așa de împietrit ca să nu simtă în sufletul său o mîngăiere tainică cînd le aude pe ele”. De aceea să alergăm toți la slujba dumnezeiască și să aducem „închinăciuni și

rugăciuni lui Dumnezeu pentru venirea Unuia născut Fiului Lui, carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire s-au pogorît din ceruri și s-au întrupat de la Duhul Sfînt și din Maria Fecioară, și s-au făcut om”.

„Bine ați făcut, iubiți creștini, că ați venit azi în casa Domnului să preamăriți pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, ... ca să arătați că voi credeți în Acela pe care l-a trimis Dumnezeu din sîmurile Sale, ... și să arătați că credința voastră este împlinirea poruncii dumnezeiești întru care este viața veșnică.”

„Precum Magii cei de la Răsărit s-au povățuit de lumina stelei ce li se ivise și au aflat pe Hristos și i se închinăra Lui așa și voi aveți învățăturile Sfîntei Maicii noastre biserici care vă povățuiește ca să puteți afla pe Hristos astăzi și să l-vă închinați Lui. Cetiți dară Scripturile și ascultați-le, ca să vă răsără vouă bucuria cunoștinței și să puteți afla pe Hristos...” Apoi bunul păstor — vlădica Andrei accentuează: „*Astăzi Christos nu se mai naște, nici nu se culcă în peștera Vitleemului, astăzi Christos se naște și se culcă în inima cea curată a celui ce crede în El.* Să aveți dar inima curată pe lîngă credința voastră și atunci va fi inima voastră peștera Vitleemului în care se va sălăslui Christos” apoi îndeamnă pe credincioși să se îngrijească de biserică, ca locaș de rugăciune, ca să fie frumoasă și curată și să aibă cărți. „Îngrijiți-vă, îngrijiți-vă, iubiților creștini, ca bisericile voastre să fie *acoperite*, curățite și împodobite cu sfintele icoane și înzestrate cu cărți trebuincioase, precum și îmbogățite cu sfinte odăjdii preoțești și cu vase sfințite, ca Iisus Hristos să nu fie silit a veni și a se naște în peștera cea proastă a Vitleemului, ci să afle la noi case frumoase de rugă și hramuri potrivit măririi Dumnezeirii Sale. Tot creștinul trebuie să știe că Domnul Christos numai odată s-au născut în peștera cea proastă a Vitleemului, și aceasta s-a făcut căci a vrut să arate umilință. Însă cînd va veni Christos a doua oară atunci va veni cu mărime, cu sfinții Săi îngeri, ca să judece vii și morții, după faptele fiecăruia.”

„Deci, evlavioșilor creștini, astfel să fie credința voastră și atunci Dumnezeu va asculta rugăciunile voastre” — sînt cuvintele de îndemn cu care marele mitropolit Șaguna își încheie scrisoarea sa pastorală din 1859, cuvinte care ni se potrivesc și nouă, credincioșii de astăzi, de a aștepta Nașterea Domnului cu inimă curată și bisericile îngrijite pentru un asemenea mare eveniment.

Prot. Simion Radu

B E T L E E M

De mult voiam să-mi verific convingerile și cunoștințele biblice și să-mi plec genunchii înaintea așezămintelor generos înzestrate de Ortodoxia românească.

Împrejurările prielnice au venit mai mult ca altă dată astăzi, cînd s-au schimbat înnoitor vremurile, prin stimularea relațiilor dintre țări și oameni.

Prevăzut cu o schiță practică, alcătuită de reprezentantul Patriarhiei noastre în Ierusalim, arhim. Lucian Florea, luni în ziua de 19 august 1974 am cercetat Betleemul, locul unde s-a născut Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru.

Sînt două localități cu numele Betleem. Una e în Galileea, alta în sudul țării.

Pentru a nu se produce confuzie între ele, satul nașterii lui Iisus se numește de obicei Betleemul Iudeii. În epoca Vechiului Testament Betleemul se mai numea Efrata (Gen. 35, 16). Numirea are aceeași însemnare: Casa pîinii, cîmpul pîinii.

Drumul de la Ierusalim la Betleem l-am făcut cu autobuzul unei societăți arabe. Prețul biletului a fost 80 agurot, adică bani israelieni.

De Ierusalim, Betleemul e doar la o distanță de 9—10 km.

Am trecut printre dealuri și stînci, prin pustia de nisip și piatră a Iudeii. În mijlocul acestor dealuri pleșuve omul a sfărîmat pietrele cu aju-

torul dinamitei și le-a pulverizat cu ciscane și cazmale, a realizat un fel de țărîină și a mai dus ceva pămînt cu cămilele ca să realizeze o vatră de pămînt pentru a planta vie sau măslini.

Măslinii nu sînt pretențioși, ei prind rădăcină ușor și rezistă la căldură și secetă, iar via crește în formă de tufiș, nu e pusă pe pari, nici nu se îngroapă iarna, dar strugurii sînt de o calitate superioară.

În jurul Betleemului pămîntul e destul de mînos, de aceea se și numește Betleemul Casa pîinii. Betleemul de altă dată este acum un oraș curat și frumos. Aici a trăit Rut, femeia cu bun nume, Booz, Obed, Iese. Aici a păscut oile tatălui său David, psalmistul și regele de mai tîrziu, „cel mai mic între frații săi și tînăr” (Ps. 151, 1), pînă ce, proclamîndu-se rege, se mută la Hebron.

Aici a profetit Miheia zicînd: „Tu Betleeme, cetate mică între celelalte, din tine va ieși Povățuitorul, a cărui obîrșie este din zilele veșniciei” (Miheia 5, 1).

Aici s-a născut din Fecioara Maria pruncul Iisus în sunet de o desăvîrșită expresivitate corală, pentru a înnobila inimile și a apropia pe oameni de sublima năzuință care este „pe pămînt pace” (Luca 2, 14).

La locul sfînt un slujitor al lui Hristos ne-a primit cu multă bunăvoință, oferindu-ne îndrumările necesare.

Pe locul unde s-a născut Iisus, Sfîntul Constantin cel Mare a ridicat o biserică, în anul 330. Aceasta este cea mai veche biserică creștină.

Prin patru rînduri de coloane de marmoră, biserică este împărțită în mai multe nave. Icoane care reprezintă nașterea, venirea magilor,uciderea pruncilor din porunca lui Irod, împodobesc locașul.

La locul nașterii se ajunge coborînd din biserică, pe mai multe trepte. Deasupra locului unde a poposit Maica Domnului se vede o stea și icoane reprezentînd nașterea.

În jurul stelei e scris, în mod circular, în limba latină textul: (Hic de virgine Maria Iesus Christus natus est) „Aici s-a născut din Fecioara Maria Iisus Hristos.”

Deasupra locului unde corul îngeresc a cîntat: „Pe pămînt pace...” credincioșii care cercetează peștera lasă să se audă imnul tradițional: „Nașterea ta Hristoase Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina...”

Făclii aprinse și candelă scumpe împodobesc încăperea. Lume multă intră și iese. Biserica nașterii e totdeauna plină de închinători la locurile sfinte. Vin aici să-și plece genunchii creștini, arabi și chiar evrei, dintre care unii regretă că n-au ascultat de Iisus, iar alții se bucură că merg pe urmele Lui. Vezi lacrimi de bucurie și vezi lacrimi de durere. Se săvîrșește un fel de solidarism spiritual între oameni. Parcă în taina sufletului lor toți își zic: „Fii milostiv mie păcătosul, abia acum înțeleg cît de mic sînt în fața Veșniciei și cît de slab înaintea Celui care stăpînește lumea.”

Lîngă Betleem se află mormîntul Rahilei, soția lui Iacob. Cavoul e un corp din două clădiri, una cu vîrfurile retezate iar alta sfîrșind într-o boltitură. Aici a născut Rahila pe Benjamin și cînd și-a dat sufletul a chemat numele lui Benoni=fiul durerii. „Și a murit Rahila, zice Sf. Scriptură, și a fost îngropată în calea Efratei, în drum spre Betleem. Și au pus acolo stîlp la mormîntul ei — acesta este stîlpul mormîntului Rahilei pînă în ziua de azi” (Fac. 35, 17—20).

Moartea neașteptată a Rahilei a impresionat atît de mult la Betleem încît acea venerabilă femeie devine tipul mamelor care-și deplîng copiii. Înainte de plecarea în captivitatea babiloniană copiii au fost adunați la mormîntul Rahilei, în Betleem. Jalea mamelor a fost atunci atît de puternică încît scriitorii biblici își închipuiau că văd mamele agitîndu-se și aud pe Rahila bocind. „Glas în Rama... Plîngere și tînguire multă, Rahila plîngîndu-și copiii ei, și nu voia să se mîngie căci nu mai sînt.”

În apropierea Betleemului se află Cîmpul păstorilor. Pe acest loc o capelă amintește de coliba în care se adăposteau păstorii care au fost primii martori ai nașterii lui Iisus.

Capela din cîmpul păstorilor are formă patruunghiulară. E încadrată între 4 contraforturi. Aco-perișul sfîrșește într-o rotundă. E zugrăvită într-un alb imaculat.

Nu departe de altarul nașterii lui Iisus se află o încăpere, întru pomenirea fericitului Ieronim, care a trăit aici mulți ani traducînd Sfînta Scriptură din evreește și grecește în limba latină. Socotind că în Palestina poate învăța mai bine limbile aramaică și ebraică se stabilește în Betleem unde a trăit în muncă și rugăciune.

Traducerea Bibliei Ieronim o începe în anul 390. Pentru a înțelege mai bine Sfînta Scriptură, cercetează el locurile unde s-a desfășurat istoria Vechiului și Noului Testament, meleagurile unde plugarul țînînd coarnele plugului cînta aliluia, unde secerătorii se antrenează la muncă cu psalmii davidici. Betleemul l-a impresionat de-a dreptul pe fericitul traducător, de aceea trăiește aici pînă la sfîrșitul vieții sale, săvîrșind o operă care constituie titlul de glorie al activității sale.

La alcătuirea textului latin al Bibliei Ieronim s-a folosit de cele mai bune manuscrise ebraice, în special de manuscrisele care erau în uz în sinagoga din Betleem, pe care le-a copiat personal cu cea mai mare atenție. S-a folosit și de îndrumările date de către învățații iudei și de tradiția exegetică a rabinilor evrei. Pe tema aceasta între Ieronim și rabinii din Betleem era un dialog frecvent. Ieronim a reușit să îmbine cercetările personale cu respectul tradiției iudaice și creștine, în această așezare de tihnă și evlavie care îmbie privescilor sufletești atîta inspirație.

Dar ceea ce a rămas este permanența spirituală a Betleemului. De va fi departe sau de va fi aproape de Betleem, credinciosul va psalmodia cu nădejde împlinirea poruncii revelată în cronica de la ieslea sfîntă: „Pe pămînt pace.”

Pr. prof. N. Neaga

INFORMAȚII

30 DECEMBRIE

● Duminică, 15 septembrie 1974, aflându-se în Cluj I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a participat la Sf. Liturghie în catedrala „Schimbarea la Față” din acest oraș.

Cu acest prilej, I.P.S. Sa a rostit un cuvânt de învățătură, în care a arătat, între altele, că viața noastră trebuie trăită în lumina unui ideal, insistând cu deosebire asupra idealului patriotic, care constă în a ne iubi țara și a ne aduce aportul la conținutul ei înflorire, și idealul unității bisericești, noi fiind astăzi în aceeași Biserică, cum am fost încă de la începuturile noastre ca popor, unitatea bisericească servind și unității poporului nostru. Cuvântarea s-a încheiat cu o seamă de îndrumări practice, privind întărirea vieții de familie, lupta împotriva păcatului etc.

● Din încredințarea I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, în zilele de 13, 14 și 15 septembrie 1974 P.S. Episcop-vicar Emilian Rășinareanul a întreprins vizitații canonice în parohiile: Micfalău, Bixad, Tg. Secuiesc, Covasna și în filiile Ojduța, Poian și Ghelinița, prot. Sf. Gheorghe.

Astfel, în 14 septembrie a.c., P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă la Micfalău, cu care prilej a fost hirotonit întru diacon tânărul Tică Victor, iar întru preot C. diacon Gh. Telcean, rostind totodată un cuvânt de învățătură și de apreciere a activității C. pr. local, I. Cucu.

Duminică, 15 septembrie a.c., P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie în biserică din Tg. Secuiesc, răspunsurile fiind date de un grup restrâns de studenți teologi. Au fost hirotoniți: C. diacon Tică Victor întru preot, iar Miron Petru întru diacon.

Cuvânt de învățătură au rostit: P.C. prot. P. Dumbravă (Sf. Gheorghe), C. pr. I. Rafiroiu, parohul local, iar la sfârșit P.S. Episcop-vicar Emilian, care a tâlmăcit Evanghelia zilei.

În aceeași zi seara, P.S. Sa a participat la vecernia din parohia Covasna, săvârșită de P.C. paroh local, Gh. Olteanu, unde a rostit un cuvânt de învățătură.

● Duminică, 22 septembrie 1974, a avut loc sfințirea bisericii din parohia Ciurmeșiu, prot. Oradea-Sud, săvârșită de P.S. Episcop Vasile al Oradei, după ce biserică a fost împodobită cu o frumoasă pictură în frescă, prin grija P.C. paroh local.

La priceasnă a predicat P.C. cons. I. Negroiu.

La sfârșitul Sf. Liturghii, P.S. Episcop Vasile a vorbit credincioșilor despre însemnătatea picturii și sfințirii unei biserici și despre Sf. Taină a Preoției.

● Diversificarea îndatoririlor administrative ale preoților, necesitatea cunoașterii din partea acestora a legislației actuale și a dispozițiilor în vigoare, obligativitatea aplicării celei mai stricte discipline financiare în purtarea gestiunii, modalitatea întocmirii formelor legate de multiple inițiative gospodărești de la parohii (construcții, reparații, pictări de biserici etc.) și în general nevoia familiarizării cu toate lucrările de birou la oficiile parohiale și protopopești, au determinat conducerile multor Eparhii să organizeze consfătuiri cu preoții din fiecare protopopiat, în care s-au prelucrat aceste probleme.

În Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului, pe anul 1974 respectivele instructaje s-au ținut între 19 și 26 septembrie.

Cu aceste prilejuri s-au dat ample lămuriri privind chestiunile în cauză din partea reprezentanților secției economice a Centrului eparhial (consilierul economic, contabilul șef, revizorii contabili și șeful serviciului tehnic). S-a insistat totodată asupra nevoii ca munca administrativă să depășească orice tendințe birocratice, preoții străduindu-se să aplice cu conștiinciozitate normele stabilite de forurile superioare, să dovedească cinstă și corectitudine, să consulte permanent organele parohiale și să dea socoteală acestora de orice lucrare se întreprinde.

La întrunirea ținută la protopopiatul Oravița, în 19 septembrie a.c., a participat și I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului. În cuvântul adresat celor prezenți, I.P.S. Sa le-a cerut să îmbine permanent activitatea pastorală propriu-zisă cu cea administrativ-gospodărească, dovedindu-se visternici corecți ai bunurilor bisericești.

● În 4 octombrie 1974, la Centrul arhiepiscopesc Sibiu a avut loc consfătuirea trimestrială de lucru cu P.C. protopopi din cele 13 protopopiate din cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu, care s-a desfășurat sub conducerea I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Au mai participat: P.S. Episcop-vicar Emilian, P.C. vicar Tr. Belășcu, P.C. consilieri, P.C. inspector și P.C. secretar eparhial.

Se știe că proclamarea Republicii, la 30 decembrie 1947, a însemnat o etapă importantă în istoria nouă a Patriei noastre.

Ideea de republică n-a fost străină de poporul nostru, ea reprezentând în conștiința multor vrednici înaintași de-ai noștri, forma de organizare statală cea mai corespunzătoare intereselor poporului.

„Viitor de aur țara noastră are și prevăd prin secolii a ei înălțare” — scria Mihai Eminescu, luceafărul poeziei românești, iar Nicolae Bălcescu, al cărui suflet dogorea de căldura dragostei pentru ridicarea poporului și înflorirea țării, a dorit și a luptat pentru republică, înscrisă în programul revoluției din 1848 „ca un stat în care oamenii adevărați îngrijesc singuri de soarta lor, fără să-și pună stăpîni pe cap, cerînd în lucrarea lor drept regulă dreptatea și drept țintă frăția”. Aceste previziuni luminoase s-au confirmat și desăvîrșit în ultimele trei decenii de viață nouă a patriei noastre.

Impetuosa dezvoltare economică și culturală de peste un sfert de veac a ridicat Republica Populară Română și, de la 21 august 1965, Republica Socialistă România, la nivelul cel mai înalt de bunăstare și prosperitate din istoria țării noastre.

Înlăturarea pentru totdeauna a claselor exploatare, naționalizarea principalelor mijloace de producție, cooperativizarea și industrializarea agriculturii, egalitatea în drepturi a tuturor naționalităților conlocuitoare, elaborarea și promulgarea unei noi Constituții, pe baze democratice, înființarea Consiliilor Populare, cu participarea democratică a maselor populare la rezolvarea tuturor problemelor economice, sociale și obștești, înzestrarea justiției cu noi legiuri și a societății cu noi Coduri ale muncii și ale familiei, legea pentru dezvoltarea, modernizarea, perfectarea învățămîntului, aplicarea retribuțiilor și salariilor după cantitatea și calitatea muncii, legea pensiilor, planurile cincinale de dezvoltare economică, socială și culturală a țării etc., toate acestea și multe altele sînt doar o parte din marile realizări cu care actul din 30 decembrie 1947 și-a adus un substanțial aport.

E deajuns să prezentăm câteva date statistice ca să ne dăm seama de progresele înregistrate în toate domeniile de activitate ale națiunii noastre.

Astăzi producția globală a țării noastre este de circa 30 de ori mai mare decît înainte cu 30 de ani.

„Studiu asupra economiei mondiale”, elaborat la finele anului trecut — sub egida Consiliului economic și social al O.N.U. — menționează România în rîndul țărilor socialiste europene cu cea mai rapidă creștere în ultimii trei ani. România se află

între țările ce au marcat anul trecut (1973) cel mai înalt ritm de creștere a producției (peste 10 la sută). Trecînd în revistă perspectivele de dezvoltare a țărilor socialiste din Europa în 1974, studiul scrie între altele: „În România, planul pentru 1974 prevede creșterea cu 17 la sută a ritmului, deja foarte ridicat, de expansiune industrială.” Această rată de creștere a asigurat o ridicare continuă a nivelului de trai, material și cultural, fiind totodată izvorul dezvoltării multilaterale a țării noastre și o cheazăie a asigurării independenței și suveranității naționale. Este semnificativ faptul că venitul național realizat în anul trecut a fost de peste 12 ori mai mare decît cel din anul 1947. În ultimii 25 de ani salariul real a crescut de aproape 5 ori, iar veniturile țărănimii au crescut de 3,2 ori. Numărul locuințelor noi din fondul locativ național a crescut de la 49.500 în 1951 la 2.554.700 în 1973.

Toate aceste succese și, desigur, încă multe altele, obținute în cei 27 de ani de Republică, la care se adaugă politica externă de colaborare și pace, îndeobște apreciată, prestigiul tot mai mare de care se bucură pe toate meridianele globului sînt legate, după cum se știe, și de personalitatea Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, care — împreună cu ceilalți conducători și colaboratori — conduce România socialistă pe noi culmi de înflorire și progres multilateral.

Biserica Ortodoxă Română, așa cum a fost în trecut alături de popor, este și astăzi alături de toate marile năzuințe și realizări ale lui. Prin înfăptuirea Reîntregirii bisericești și prin întărirea unității sufletești a credincioșilor ei, precum și prin relațiile ecumeniste cu celelalte culte din țară și străinătate, Biserica noastră își aduce contribuția ei la unitatea poporului și la marile lui înfăptuiri interne și externe.

Prețuirea deosebită de care se bucură valorile trecutului nostru bisericesc și larga înțelegere de păstrare a creațiilor înaintașilor noștri de către înțeleapta conducere a patriei noastre, a dat Bisericii noastre posibilitatea de a-și îndrepta privirile spre restaurarea vechilor sale mănăstiri și monumente istorice, care stîrnesc admirația celor care le vizitează, din țară sau de peste hotare.

Acest popas aniversar din viața Republicii noastre constituie pentru noi toți un nou imbold în a o sluji cu credincioșie și a o face să prospereze tot mai mult, după cum spune și cîntarea:

Republică biruitoare

În veci de veci să înflorești...

F. Costea

I.P.S. Mitropolit Nicolae a dat îndrumări cu caracter practic, accentuînd obligațiile multiple pe care le au P.C. protopopi mai ales în activitatea de teren în cercetarea parohiilor, subliniind totodată necesitatea generalizării în bisericile noastre a cîntării în comun, ținuta preotului în parohie și la slujbe, tematica pe care trebuie s-o trateze în predicile și cuvîntările pe care preoții le rostesc, din care să nu lipsească subiecte din Istoria Bisericii Ortodoxe Române, activizarea consiliului și comitetului parohial etc.

În cuvîntul său, P.S. Episcop-vicar Emilian a zăbovit cu deosebire asupra disciplinei clerului.

În continuare, au luat cuvîntul P.C. consilieri și toți P.C. protopopi. S-a analizat activitatea, pe protopopiate, pe trim. III și s-au dat îndrumări pentru activitatea de pe trim. IV 1974.

● În 6 octombrie 1974, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoțit de P.C. prof. Dr. Milan Șesan și P.C. consilier Gh. Bota, a sosit în parohia Rupea, prot. Brașov, pentru sfințirea bisericii cu hramul „Sf. Treime”, care a fost înveșmîntată cu o frumoasă pictură în frescă de către pictorul Anatolie Cudinoff din București.

După cum a arătat P.C. prot. Z. Moșoiu (Brașov) în cuvîntul de „bun venit”, Rupea este un oraș cu rezonanțe străvechi, denumit de daci Ramidava iar de romani Rupes (virf de stîncă). În cadrul Sf. Liturghii s-au făcut două hirotoniri: licențiatul în Teologie Gilea Emil ca diacon, iar diaconul Giurgiu Ilarie Dorin, ca preot pentru parohia Șimon biserică-nouă, prot. Brașov.

La priceasnă a predicat P.C. prof. M. Șesan despre sinoadele ecumenice, iar la sfârșitul Sf. Liturghii, preotul paroh Gh. Oprea, distins cu rangul de „iconom”, a înfățișat istoricul parohiei și al bisericii ce s-a sfințit.

I.P.S. Mitropolit Nicolae, plecînd de la Evanghelia zilei, învierea fiului văduvei din Nain, vor-

bește despre învierea prin credință, despre ecumenismul local, confirmat de prezența conducătorilor altor culte din localitate la acest praznic: Evanghelic-luteran, romano-catolic etc. Îndeamnă pe credincioși să fie buni fii ai Bisericii, dar și cetățeni loiali ai Patriei.

În numele celorlalte culte a vorbit Dr. Köber Berthold, pastorul evanghelic.

● Duminică, 13 octombrie 1974, a avut loc sfințirea bisericii cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil” din Zaul de Cîmpie, prot. Luduș, care, prin grija credincioșilor și a harnicului preot, a fost îmbrăcată cu o frumoasă pictură. Sfințirea a fost săvârșită de I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoțit fiind de la Sibiu de P.C. cons. Gh. Papuc, P.C. prof. Gh. Șoima, precum și de un grup de studenți teologi, care au dat răspunsurile la Sf. Liturghie. Din soborul slujitor au mai făcut parte P.C. prot. I. Bacali (Luduș), P.C. prot. I. Șarlea (Sărmaș), P.C. prot. pens. I. Macavei ș. a.

După slujba de sfințire a urmat Sf. Liturghie arhierescă, în cadrul căreia a predicat P.C. prof. Gheorghe Șoima, care a explicat, pe înțelesul ascultătorilor, Evanghelia zilei de Pilda semănătorului.

La sfârșitul Sf. Liturghii C. pr. local Ilie Pîntea, distins cu rangul de „iconom”, a făcut o prezentare a parohiei și lucrărilor săvîrșite la biserică mulțumind tuturor celor ce i-au stat în ajutor.

În cuvîntarea rostită, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a subliniat importanța lucrării preoțești, rostul icoanelor în bisericile și casele noastre, conviețuirea frățească dintre credincioșii noștri și credincioșii celorlalte culte, împărțînd totodată folositoare sfaturi practice privind viața familială, necesitatea muncii etc.

A participat și a vorbit pastorul reformat din localitate Benkő Zoltán.

Apoi, P.C. prot. I. Bacali a fost hirotesit protopop, iar P.C. prot. pens. I. Macaveiu protopop stavrofor.

Din colindele noastre de Crăciun

Viers la Nașterea Domnului

Auzi acum cerule,
Și-ascultă pământule,
O taină înfricoșată
Și minune-adevărată:
Cel fără de început
Care toate le-a făcut
Pentru prea multa iubire,
Ce-o are spre omenire,
Acum bine a voit
Și din cer s-a pogorât,
Din Fecioara s-a-ntrupat
Hristos, ceresc împărat.
Păstorii s-au minunat
Și cântare i-au cântat,
Magii Lui s-au închinat,
Daruri scumpe că i-au dat.
Și noi astăzi să-i cântăm
Și Lui să ne închinăm,
Să-i înălțăm toți cântare
Pentru mila Sa cea mare.

Astăzi am văzut minune.*

Astăzi am văzut minune
Ceea ce îngerul spune,
Azi toate s-au împlinit
Cite s-au fost prorocit
Despre Mesia Hristos,
S-a-implinit foarte frumos.
Să-i cântăm acum și noi
Din timpane și cimpoi.
Vino frățiorul meu,
Vino la grădina sa,
C-a înflorit rodia,
Din fecioara Maria,
Din Achim și din Ana,
Ca să plinească taina,
Taina cea din veci ascunsă
Și de îngeri neștiută.
Să trecem la Palestina,
C-acolo a-nflorit Lumina.
Să trecem la Vifleem
Noi minunea s-o vedem,
Cu îngerii să-i cântăm;
„Mărire, Ție din vecie”,
Tuturor de bucurie
Și de mare veselie.

* Colindă din Vidacut, jud. Harghita.

„O, ce veste minunată”

(Urmare din pag. 1)

ortodox, fapt care i-a ajutat nespuse de mult să înfrunte vitregiile de tot felul prin care a trecut, fapt care constituie totodată și o dovadă de căpătii a continuității sau prezenței noastre permanente pe aceste plaiuri.

Așa se face că vestea minunată de care am vorbit a avut un extraordinar răsunet în sufletul poporului nostru, încât, legate de evenimentul Nașterii Domnului, de Crăciun, el a creat frumoasele noastre colinde, care reprezintă un capitol de seamă din marea, minunata și parcă neîntrecuta carte a creației folclorice românești.

Așa se explică faptul că colindele s-au născut și au crescut odată cu poporul nostru, oglindind, multe dintre ele, ca și doinele, zbulciul său sufletesc, protestul față de împilările sociale și naționale de care a avut din plin parte, aspirațiile sale spre pace, dreptate, libertate și înfrățire între oameni, aspirații pentru care a plătit multe jertfe și care abia în anii noștri prind într-un totul viață.

Așa se face că în colindele noastre Nașterea Domnului ne apare ca un fapt care se petrece aievea, an de an, aici la noi, undeva la marginea unui sat de-al nostru, iar colindătorii dau de veste:

Ia sculați români, sculați
Și cu toți vă bucurați,
Că azi s-a născut Hristos,
Oamenilor de folos.

Acest lucru este întărit și de cuvintele altei colinde, care spune: „Fluierul cel păstoresc / Cântă glas dumnezeiesc”, cuvinte care ne amintesc de „viersul dulce, mîngîios” al cavalului ce se aude

CLUJ-NAPOCA - 1850 ani de existență

S-au împlinit 18 veacuri și jumătate de la prima atestare documentară a orașului Cluj, pe atunci cu denumirea Napoca, centru și capitală oficială a Daciei Porolissensis, care a jucat un rol important în viața politică și administrativă a dacilor și apoi a romanilor.

În anul 124 d. Hr., deci cu 1850 de ani în urmă, a luat ființă această străveche cetățuie de pe malurile Someșului, fapt ce reiese din inscripțiile descoperite pe lespedeza vremurilor.

Sărbătorirea acestui eveniment a avut loc la Cluj în prezența D-lui Președinte al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și a altor personalități de seamă în a doua jumătate a lunii octombrie, când șeful statului nostru a semnat pe loc decretul prin care, la denumirea municipiului Cluj, se adaugă numele vechi, acela de Napoca. Aceasta ca o recunoștință și mărturie a vechimii și continuității poporului român pe aceste plaiuri transilvane cu o puternică și dezvoltată civilizație încă de pe atunci.

În trecutul glorios al municipiului Cluj-Napoca, după cum a subliniat în ampla sa cuvîntare însuși șeful statului nostru, cuvîntare ținută în Piața Mihai Viteazul în prezența unei imense mulțimi, cu prilejul festivităților, stă martoră marea răscoală din 1437 de la Bobilna a iobagilor români și maghiari, războiul țărănesc condus de Gheorghe Doja în 1514, marea răscoală condusă de Horia, Cloșca și Crișan la 1784, care a avut un mare răsunet și în Cluj, precum și numeroase alte bătălii sociale consemnate de istorie.

Clujul însă nu a rămas nici în afara revoluției burghezo-democratice de la 1848 a lui Avram Iancu, așa cum nu a rămas nici în afara altor evenimente revoluționare ale epocii moderne. Aici mișcarea revoluționară a cunoscut o puternică amploare. După realizarea statului național unitar, odată cu unirea Transilvaniei cu România (1 decembrie 1918), Clujul a jucat un rol tot mai mare în mișcările sociale.

... „Cunoaștem faptul — a accentuat de asemenea șeful statului nostru — că oamenii muncii din Cluj, români, maghiari și germani, în 1940 s-au ridicat într-o strînsă solidaritate împotriva diktatului de la Viena, pentru apărarea integrității naționale a României.”

Printr-o coincidență, la această dată s-au împlinit și 30 de ani de cînd Clujul a fost eliberat, prin lupta armatelor române împreună cu cele sovietice, de sub dominația hitleristă și hortystă, de cînd oamenii muncii din Cluj s-au alăturat luptei pentru abolirea definitivă a fascismului.

Desigur față de vechea așezare de acum 1850 de ani Clujul de astăzi — al doilea oraș ca mărime al României — s-a transformat radical. A devenit

vara seara pe deal, la stînele din munții noștri la focul de la aripa oilor.

Cei trei păstori dintr-o altă colindă ne amintesc apoi de cei trei ciobani din Miorița, cu deosebirea că în colindă nu mai sînt roși, doi dintre ei, de invidie și dorul de înavușire, ci sînt învâluiți de o dragoste frățească ce îi unește și îi mîna să facă un lucru bun.

Așa se face că ori de cîte ori se apropie Crăciunul și auzim colindele noastre străbune, chipul ni se împropătează, inima ne tresaltă de bucurie — așa cum îi tresalta lui Creangă, cum însuși mărturisește, atunci cînd își amintea de casa părintească din Humulești — făptura ne este parcă inundată de o lumină și o pace sfîntă, care ne fac să ne simțim mai tineri, mai buni, mai calzi sufletește.

Se cuvine deci să cunoaștem, să prețuim și să transmitem mai departe acest bogat tezaur de folclor religios românesc.

Pentru ca „Nașterea lui Hristos să ne fie de folos” — să nu uităm totodată că este imperios necesar să facem și noi ca magii, care nu s-au mai întors pe la Irod, cel crud și cu suflet hain, adică pe calea cea veche a păcatelor, ci, lăsînd această cale a lui Irod, să mergem pe calea cea nouă, de permanentă înnoire sau primenire a făpturii noastre lăuntrice, de continuu urcuș spre zările curate ale îmbunătățirii sau desăvîrșirii ființei noastre, cale adusă în lume de Mîntuitorul Iisus Hristos.

De aceea, tot asemenea magilor:

S-aducem și noi lui Iisus,
Împăratului de Sus,
Scumpe daruri de Crăciun,
Inimă și suflet bun.

Diacon Gh. Papuc

tot mai mult nu numai un centru universitar — cultural și social-politic, ci și un puternic centru economic-industrial, cu o efervescență înfloritoare demnă de vremurile pe care le străbatem, în care toți locuitorii, fără deosebire de naționalitate, se bucură din plin de cuceririle noii noastre orînduiri.

Arătăm și aceea că primele urme creștine în localitatea Cluj-Napoca datează — după pietrele funerare descoperite — încă din secolul al IV-lea.

La sfîrșitul secolului al XV-lea a luat ființă în satul Feleac, de lângă Cluj-Napoca Episcopia Ortodoxă Română, avînd ca ierarh pe episcopul Marcu (1499), iar la începutul veacului al XVI-lea a luat ființă Episcopia Ortodoxă Română din satul Vad, înființată de domnii Moldovei, cu primul Episcop Atanasie. Apoi în locul celor două episcopii vechi, în anul 1919, după unire, a luat ființă Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului, ridicată în 1973 la rangul de Arhiepiscopie.

Această venerabilă vîrstă a orașului Cluj, acum Cluj-Napoca, demonstrează vitalitatea ca și continuitatea locuitorilor lui, dar și un stimulent pentru continua sa dezvoltare și înflorire în viitor.

N. D. Găvozdea

Deschiderea noului an universitar 1974-1975 la Institutul Teologic din Sibiu

Deschiderea festivă a noului an universitar 1974/1975 la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu a avut loc în 14 octombrie 1974. Părintele profesor Dr. Teodor Bodogae a scos în evidență, în predica rostită la Sf. Liturghie în catedrala mitropolitană, legătura simbolică dintre praznicul zilei: Pomenirea Prea Cuvioasei Paraschiva, al cărei nume înseamnă pregătire, și noul an de pregătire teologică al cărui început se face acum. La sfîrșitul Sf. Liturghii a fost invocată binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra profesorilor, studenților și tuturor ostenitorilor Institutului Teologic din Sibiu, în noul an universitar.

Festivitatea din Aula Institutului Teologic a fost deschisă de către P. C. prof. Dr. Is. Todoran, Rectorul Institutului Teologic. P. C. Sa a arătat că Institutul Teologic din Sibiu a promovat, dintru început, o teologie a vieții, care este o teologie pusă în slujba mării lui Dumnezeu, dar în același timp pusă în slujba năzuințelor obștești.

Vorbînd despre dragostea de care generația sa se bucură din partea ocîrmuirii bisericești și de Stat, studentul Mihai Munteanu din anul IV s-a făcut expresia dorinței tuturor studenților Institutului Teologic din Sibiu de a se arăta demni, prin munca lor, de această dragoste.

Un cuvînt de salut din partea Institutului Teologic Protestant Unic, Secția evanghelică-luterană din Sibiu, a fost rostit de către Domnul conf. Hermann Pitters, care a subliniat importanța ecumenistă a existenței celor două Institute Teologice, ortodox și protestant, în același oraș.

În încheiere a luat cuvîntul I. P. S. Dr. Nicolae Mladin, Mitropolitul Ardealului. Studenții teologi — a spus I. P. S. Sa — sînt dator să se integreze, prin munca și prin studiul lor, în obșteea cea mare a poporului nostru. Ca să fie buni teologi, buni preoți ei trebuie să cunoască viața sub toate aspectele ei și acest lucru ei îl realizează atunci cînd se fac accesibili față de toate cerințele societății, integrîndu-se în ritmul de activitate al societății întregi, avînd astfel satisfacția că sînt părtași la marile progrese și realizări ale poporului nostru. Începutul anului academic la Institutul Teologic din Sibiu trebuie să stea sub lumina acestui ideal, prin dăruirea de sine, prin iubire față de Iisus Hristos, față de Biserică, față de poporul nostru, față de Patria noastră, față de toate popoarele lumii, ca toți să trăiască în pace și înfrățire.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a adus mulțumiri P. F. Părinte Patriarh Justinian și celorlalți membri ai Sf. Sinod pentru grija pe care o arată Institutului Teologic din Sibiu, profesorilor și studenților pentru rîvna lor.

I. P. S. Sa a exprimat, în numele tuturor celor prezenți, omagii față de conducătorii iubii ai Patriei noastre, în frunte cu Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului nostru.

Corul studenților teologi a interpretat, sub conducerea P. C. diacon asistent Ioan Popescu, un program de cîntece religioase și patriotice.

A. Jivi